

16de JAARGANG, NR. 294
19 MAART 2018

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

4 JAZZ OP DE PLAAT

Orquesta del Tiempo Perdido,
 Arild Andersen, Penguins Too,
 Vloeimans/Azmeh/Van Vliet e.a.

7 JAZZ OP DE PLANKEN

Rein de Graaff + Alan Skidmore,
 Rembrandt Frerichs e.a.

EN VERDER:

11 New York Calling (Roos Plaatsman)

12 Bestsellers en tips Jazzcenter

13 Gouwe Ouwe (lezer Arend Hart)

JAZZFLITS 295 KOMT 2 APRIL UIT

JAZZNIEUWS

W.E.R.F-oprichter

Rik Bevernage overleden

Op 6 maart overleed Rik Bevernage (1953-2018) aan de gevolgen van longkanker. De joyeuze Belg, met zijn kenmerkende woeste haardos en dito baard, was medeoprichter van een van de belangrijkste podia voor jazz en geïmproviseerde muziek in Vlaanderen, De Werf in Brugge. In 1991 opende het centrum zijn deuren en twee jaar later startte men het platenlabel W.E.R.F. Records, dat onlangs zijn 150ste plaat het licht deed zien. Grote Belgische musici en groepen als Kris Defoort, Bert Joris, Mâäk en het Brussels Jazz Orchestra en Trio Grande brachten er toonaangevende albums op uit. Bevernage was ook een van de drijvende krachten achter het festival Jazz Brugge, dat compromisloos Europese jazz van kwaliteit brengt voor een liefhebberspubliek. (Herman te Loo)

Trompettist Rini Swinkels overleden

Trompettist Rini Swinkels is 2 maart overleden. Hij was 53 jaar. Swinkels was jarenlang lid van het Glenn Miller Orkest. Ook speelde hij in tal van andere bigbands, waaronder het Jazz Orchestra of the Concertgebouw, New Cool Collective en de WDR-Bigband. Swinkels was verder in de pop actief en werkte met vocalisten als Ellen ten Damme, Trijntje Oosterhuis, Mathilde Santing en André Hazes, en als lid van de Edwin Evers Band. Swinkels was sinds 2015 bandleider en dirigent van de Enschedese Big Band Exposure. Eerder was hij ook trompettist en bandleider van het huisorkest van het Enschede jazzpodium De Tor.

i a 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

MICHAEL LEAGUE HUISARTIEST

OP KOMEND NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Michael League op North Sea Jazz 2015. (Foto: Joke Schot)

De Amerikaanse bassist, gitarist, componist, arrangeur, labelbaas, bandleider en winnaar van meerdere Grammy Awards Michael League is de huisartiest ('artist in residence') van het komende North Sea Jazz Festival. Dat is van 13 tot en met 15 juli in Ahoy, Rotterdam.

Op vrijdag treedt hij op met zijn band Snarky Puppy en het Metropole Orkest onder leiding van Jules Buckley. Op zaterdag staat hij met drummer Antonio Sanchez en zanger/percussionist Pedrito Martinez op het podium. De laatste dag is League aanwezig bij het 'world fusion'-project Bokanté.

De festivalorganisatie maakte begin maart ook weer enkele namen uit de programmering bekend: Charles Lloyd & The Marvels, Stanley Clarke Band, Kurt Elling Quintet with special guest Marquis Hill, Maria Schneider & Ensemble Denada en Rohey, gitarist Philip Catherine, GoGo Penguin, Sons of Kemet, Fred Hersch Trio, Chico Freeman Plus+tet, Herman/Beets/ Bennink/ Glerum), Eric Vloeimans' Levanter en Avishai Cohen '1970'.

Meer info: <https://www.northseajazz.com/nl/programma/>

NIEUWS

Festival City Jazz Leeuwarden stopt

Het festival City Jazz Leeuwarden is ten grave gedragen, zo meldt Omroep Friesland eind februari. Het lukt de organisatie niet om het gratis toegankelijke evenement financieel rond te krijgen. Ook in 2017 ging het festival niet door, zodat de organisatie er geen brood meer in ziet. Op het Gouverneursplein vond het festival eind augustus 2016 voor het laatst plaats.

Benjamin Herman in 2016 in Lantaren-Venster, Rotterdam. (Foto: Joke Schot)

Benjamin Herman huisartiest van Seabottom Jazzfestival 2018

Saxofonist Benjamin Herman is huisartiest op het komende Seabottom Jazzfestival. Het is voor het eerst dat het festival een 'artist in residence' heeft. Herman zal met verschillende artiesten optreden. Het festival, op 9 juni in Lelystad, duurt dit jaar maar één in plaats van twee dagen. Wel wordt nu wat vroeger, om 17.00 uur, begonnen. De organisatoren van het festival kampen met teruglopende inkomsten uit sponsoring en roepen bedrijven op zich te melden. Al een paar jaar is er geen hoofdsponsor en het festival kan zich niet alleen bedruipen van de opbrengsten uit kaartverkoop. Het Seabottom Jazzfestival bestaat sinds 2007.

Info: www.seabottom-jazzfestival.nl

14,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 – 01 03 2018

PODIA

Trompettiste Saskia Laroo en band. (Foto: Brandon McChesney)

Eerste namen festival Red Light Jazz bekend

Trompettiste Saskia Laroo, saxofonist Hans Dulfer (evenals Saskia Laroo 'ambassadeur' van het festival), Gare du Nord, het Omer Klein Trio, zangeres Greetje Kauffeld en Fra Fra Sound zijn vastgelegd voor de vijfde editie van het festival Red Light Jazz in Amsterdam. Tijdens het festival wordt de dertig jaar geleden in Amsterdam overleden trompettist Chet Baker herdacht. Tevens wordt een hardcover fotoboek gepresenteerd met een terugblik op de eerste vier jaren Red Light Jazz. Het festival is op 1, 2 en 3 juni in de Amsterdamse binnenstad.

OVERIG

NIEUWE SITE MET GIDS VOOR BELGISCHE JAZZ

De homepage van de nieuwe website belgianjazz.be.

Onder het motto 'Jazz from Belgium through the eyes and ears of jazz professionals' is sinds kort de website belgianjazz.be in de lucht. De website, een initiatief van Kunstenpunt, is bedoeld als een gids door de Belgische jazzscene voor buitenlandse muziekprogrammeurs.

Op belgianjazz.be zijn portretten te vinden van hedendaagse bands en muzikanten, geselecteerd door programmeurs en critici. De bezoeker kan onder meer jazzpodia in Vlaanderen en Brussel verkennen, naar de Belgische jazzscene kijken en een compilatie van hedendaagse tracks beluisteren. In de loop van 2018 wordt de website aangevuld met portretten van Waalse bands.

Info: <http://www.belgianjazz.be>

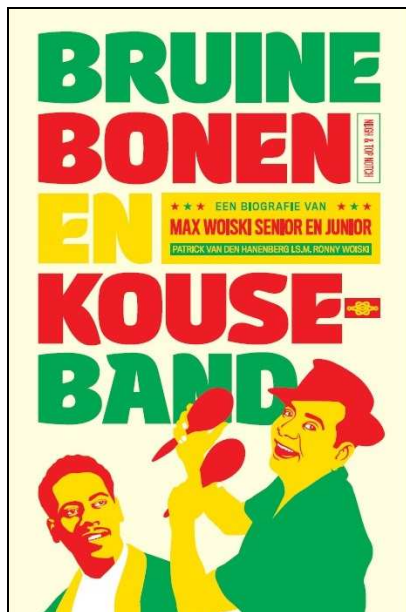
JAZZ OP PAPIER

RANDGEBIEDEN V:

WOISKI

"Bluf, lieg en versier."

(Max Woiski tijdens de oorlogsjaren)

Patrick van den Hanenberg,
in samenwerking met Ronny Woiski.
Bruine bonen en kouseband :
een biografie van
Max Woiski senior en junior.
Amsterdam :
Nijgh & Van Ditmar / Top Notch, 2016.
240 pag. : ill.
ISBN 978-90-388-0220-6 pbk.
Prijs 22,50 euro.

Tot eind maart loopt in ons land de theatervoorstelling Woiski vs Woiski. Het is een productie van Orkater, die in alle kranten tot juichende recensies leidde. (Dus haast u). Het stuk is gebaseerd op de biografie die Patrick van den Hanenberg aan de familie wijdde. Het gaat met name over Max Woiski, de man die met een flageolet (een soort blokfluitje) op zak in 1936 uit Suriname naar Nederland kwam, en wiens populariteit in de jaren vijftig in de wereld van het amusement tot grote hoogten steeg, en over diens zoon, die hij in 1950 had laten overkomen. Max Woiski jr. trad aanvankelijk in de voetsporen van zijn vader, maar toen deze het in 1957 op Mallorca probeerde, vervolgde hij zijn eigen weg.

In de Nederlandse jazzdiscografie is vader Woiski met drie nummers vertegenwoordigd: 'Flageolet blues' en 'My sugar is so refined', beide uit 1951, en 'My big fat mama' uit 1963. Hoewel er twaalf jaar tussen zit, vertonen de beide bluesnummers een opvallende gelijkenis. De opbouw is: flageolet, zang, piano respectievelijk gitaar, waarna het tempo wordt verdubbeld. Woiski bekwaamde zich ook op tenorsaxofoon, maar daar schijnen geen opnamen van te bestaan. Een gevoel voor timing en een jazzy aanpak kan men hem niet ontzeggen. Van de Hanenberg: "Ofschoon er altijd wel jazzelementen in de muziek van Woiski bleven doordruppelen, al was het alleen maar door zijn onnavolgbare flageoetsolo's, was de muzikale koers die Woiski na de oorlog volgde Caribisch-Latijns-Amerikaans."

Toen Max Woiski hier voet aan wal zette, had hij meteen aansluiting gevonden bij de Surinaamse band van Lex van Spall, maar na een kort verblijf in Parijs achtte hij het verstandiger het over een Cubaanse boeg te gooien. Alle clubs die hij opende heetten dan ook La Cubana.

In Europa heerste destijds een jazzrage en de algemene opinie was dat je pas van ware jazz kon spreken als er donkere musici aan te pas kwamen. In aankondigingen vierden typering als 'negerorkest' en 'all coloured band' dan ook hoogtij. Surinaamse artiesten konden daar net zo goed aan voldoen als de dure Amerikaanse, of ze nu konden spelen of niet. Nu had Woiski het nadeel dat hij voor blank kon worden aangezien en toen hij dan ook eens voor Kid Dynamite moest invallen en daarmee door de eigenaar van de zaak werd geconfronteerd, had hij daar de volgende oplossing voor gevonden: "Voor de kleur heb ik toen een gitzwarte trompettist aan het orkestje toegevoegd, wat de klankkleur nou weer niet ten goede kwam, want de arme jongen kon niet goed tellen." (Van den Hanenberg citeert uit een interview door de toenmalige AVRO-omroeper Ger Lugtenburg in het blad Rhythme van oktober 1950).

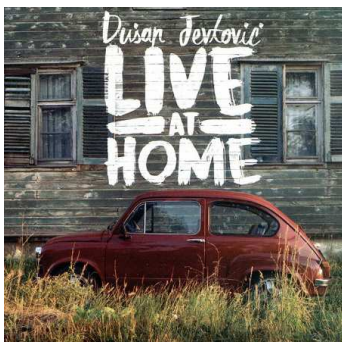
Woiski was op-en-top een opportunist. Dat blijkt ook uit zijn houding tijdens de bezettingsjaren. Om zijn club in stand te houden kwam het hem nu beter uit zwarte bezoekers te weren. In zijn privéleven nam hij het al evenmin zo nauw: hij was een schuinsmarcheerder. Zoon Ronny heeft zich de moeite getroost de diverse familierelaties te ontrafelen, maar door al die buitenechtelijke kinderen gaat het je desondanks duizelen. Het is zeker niet allemaal nieuw wat de schrijver vertelt, maar aan de hand van talloze schriftelijke en persoonlijke bronnen is het een informatief en boeiend geheel geworden. Een aantal extra's maken het boek compleet: een stamboom, kaders over de flageolet en de calypso, lijsten van platen en gebruikte bronnen, een register en een recept van rijst met kouseband!

Jan J. Mulder

Max Woiski Jr. op televisie (1964): <http://bit.ly/2pahwF7>

JAZZ OP DE PLAAT

DUŠAN JEVTOVIĆ
Live At Home
SKCKG/MoonJune

Bezetting:

Dušan Jevtović (gitaar),
Vasil Hadžimanov (el-piano, keyboard),
Pera Krstajić (basgitaar),
Pedja Milutinović (drums).

Het moet toch mooi zijn om in je geboortestad muzikale triomfen te herleven. Gitarist Dušan Jevtović opereert al geruime tijd vanuit Barcelona, maar besloot om eind 2016 terug te keren naar het Servische Kragujevac voor een concert. Als secundant nam hij keyboardspeler Vasil Hadžimanov mee, met wie hij zijn meest recente album 'No Answer' maakte. Ter plekke werd het tweetal gekoppeld aan een lokale ritmesectie, en het klikte wonderwel, zoals blijkt uit de opnamen die op 'Live At Home' te horen zijn. Het viertal werkt een aantekelijk programma af van jazz- en progrock, zoals we van Jevtović gewend zijn. Hij soleert melodisch sterk, eerder als een blazer dan als een gitarist, en de partijen van Hadžimanov zijn een onmisbaar ingrediënt in het totale muzikale concept. Hij neemt de vintage Fender Rhodes ter hand, maar verrast ook met klanken uit zijn samplers. Zo horen we in 'Babe' Servische vrouwenstemmen zingen, en tovert hij in 'Briga' een fijne, vervreemdende vocale sample tevoorschijn. Die stemmen, maar ook de traditionele volksmuziekmelodie in 'Angel/Al aire – Soko bira' geven aan waar deze muzikanten hun wortels hebben. Want hier zijn het niet eens een keer Westerse muzikanten die invloeden van de Balkan halen, maar is het omgekeerde het geval. Het tilt de muziek van het gelegenheidskwartet ruim boven de gemiddelde jazz- of progrockplaat uit, en is voor liefhebbers van het genre, maar ook voor muzikale omnivoren van harte aanbevolen.

Herman te Loo

Luister hier naar tracks van het album:
<http://bit.ly/2DpQNbR>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

ORQUESTA DEL TIEMPO PERDIDO
Stille
Shhpuma/Clean Feed

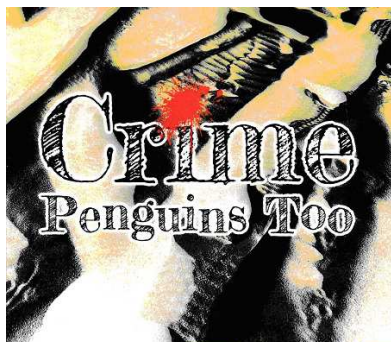

Bezetting:

Jeroen Kimman (gitaar, basgitaar, keyboards, harmonium, vibrafoon, percussie, drums, elektronica)
+ Koen Kaptijn (trombone), Michael Moore (altsax, klarinet), Michiel van Dijk (tenorsax, fluit), Anna voor de Wind (klarinet, basklarinet), Leo Svirsky (accordeon), Mark Morse (lapsteel gitaar), Seamus Cater (concertina, bas hca), Sjenh Schupp (bas), Tristan Renfrow (drums).

De lijst van deelnemende muzikanten van het Orquesta del Tiempo Perdido doet een fors ensemble vermoeden. Toch is dit debuutalbum, 'Stille', vooral het werk van één man, multi-instrumentalist Jeroen Kimman. De gasten spelen slechts her en der mee, maar zijn perfect gecast voor wat ze kunnen bijdragen aan de hersenspinsels van de componist. We treffen hier musici uit de Amsterdamse impro-scene (Michael Moore, Tristan Renfrow), maar ook uit de modern klassieke uitvoeringspraktijk (Koen Kaptijn, Anna voor de Wind) en dat is al een aardige indicatie van het brede palet dat Kimman voor ogen stond. 'Stille' blinkt uit door curieuze 'liedjes', die speelsheid combineren met bizarre instrumentaties en dwarse ritmische voetangels en klemmen. Veel tracks kennen een meeneuriebare melodie, maar vertonen nergens een clichématig verloop. Een goede arthouse-film (van, pakweg, David Lynch of Aki Kaurismäki) zou er ook zijn voordeel mee kunnen doen. In de verte doet de plaat denken aan vroege sample-experimenten uit de avant-rock van de late jaren tachtig en vroege jaren negentig van muzikanten als Holger Hiller of The Residents, maar de down-to-earth klanken zouden evengoed prima kunnen dienen om de stem van Tom Waits te ondersteunen. Bovenal klinkt 'Stille' als het werk van een volstrekt unieke muzikale stem, van wie we ongetwijfeld nog veel meer gaan horen. De enige grote vraag die boven het plaatproject blijft hangen, is: Krijg je dit ooit op een podium uitgevoerd? In dat geval kan Kimman en zijn Orquesta del Tiempo Perdido heel hoge ogen gaan gooien op festivals, van Transition tot Le Guess Who? en Lowlands.

Herman te Loo

PENGUINS TOO**Crime**
BBCD**Bezetting:**

Frank Nielander (altsax, tenorsax, viool),
Michiel Braam (piano).

Saxofonist Frank Nielander en pianist Michiel Braam traden na hun einauditie voor het conservatorium vijftien op als Two Penguins in the Desert. In 2003 zetten ze daar een punt achter. Vorig jaar pakten ze de draad weer op en zitten ze als Penguins Too vol plannen voor de toekomst. 'Crime' is hun eerste album na veertien jaar. Behalve stukken van Morricone ('Intimanente'), Ellington ('Anatomy of a murder') - beide ook filmscores - Mengelberg ('A bit nervous') en Chopin ('Prelude no 20' opus 28 in C mineur) komen er stukken uit de koker van het duo. Die zijn over de cd gestrooid onder de titel 'Crime one' t/m 'Crime five'. Verder zijn er dan nog vier stukken uit de filmscore van 'The Taking of Pelham One Two Three' van David Shire. Michiel Braam staat voor eigenzinnigheid en dat is ook in deze soundtracks te horen. Alle stukken van de cd lopen naadloos in elkaar over, zodat je opeens Misha Mengelberg ontwaart, terwijl je nog naar Ellington dacht te luisteren. Door de variatie van stukken en in interpretatie is 'Crime' als geheel een verrassende plaat. Een plaat waarop de twee musici de luisteraar zo nu en dan op het verkeerde been zetten. Ik luisterde met plezier.

Hessel Fluitman

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

VLOEIMANS/AZMEH/VAN VLIET**Levanter**
V-Flow**Bezetting:**

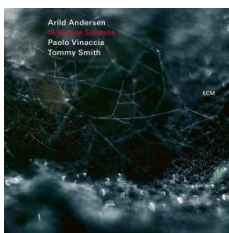
Eric Vloeimans (trompet),
Kinan Azmeh (klarinet),
Jeroen van Vliet (piano).

De meeste cd's laten zich pas wat beter kennen na meerdere keren beluisteren. Voor 'Levanter' geldt dat niet. Vandaar de suggestie: laat je verrassen en neem de tijd om dit album de eerste keer in zijn geheel te beluisteren en er optimaal van te genieten. Eric Vloeimans is een meester in zachtjes blazen. Hij fluistert door zijn trompet. In de Syrische klarinettist Kinan Azmeh vond hij een gelijkgestemde. Nét zo'n romanticus en nét zo'n sensitief type. Jeroen van Vliet is de pianist, ook al zo'n lyricus. 'Levanter' is live opgenomen in het Rotterdamse LantarenVenster maar er is geen applaus te horen. Marc Kossmann zat achter de mengtafel en het resultaat is geweldig. Hij weet tijdens de concerten in LantarenVenster altijd de delicate balans te vinden tussen veeleisende muzikanten, de akoestiek van de zaal en de smaak van het publiek. De eerste track duurt bijna tien minuten en het volume en de intensiteit worden zeer langzaam opgebouwd. Azmeh en Vloeimans treuren, huilen en jammeren, langzaam en om beurten. Met een ontroerende schoonheid en rust, behoedzaam ondersteund door de meanderende vleugel van Van Vliet. 'Balkan spirits' doet haar naam eer aan. Het is wat vlotter en zelfs opzweepend. Azmeh leidt hier en hij ontmoet Vloeimans waarna ze improviserend toewerken naar een spatzuivere hoge toon waarin ze excelleren. Het samenspel van klarinet en trompet is monumentaal. Een levanter is een krachtige, warme oostelijke wind die ontstaat in Zuid-Europa. De titel lijkt van toepassing op de uit het oosten komende Azmeh, die overigens al geruime tijd in de VS woont en voor klanken zorgt die zijn afkomst benadrukken. Na het dromerige 'Airports' van Azmeh word je wakker in de actuele realiteit. Met 'Levanter' laat Eric Vloeimans voor de zoveelste keer horen dat muziek uitsluitend te maken heeft met emotie. Prachtig!

Peter J. Korten

Bekijk een video over dit trio:
<https://www.youtube.com/watch?v=pD2SUgovb0o>

ARILD ANDERSEN In-House Science (ECM)

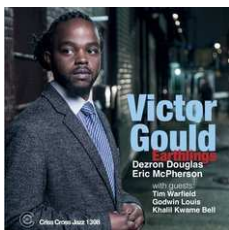
Arild Andersen speelt op 'In-House Science' met tenorsaxofonist Tommy Smith en drummer Paolo Vinaccio. De nadruk ligt op de bas, omdat bassist Anderson nu eenmaal de leider is. Het album bevat een live-opname uit september 2016, gemaakt in Villa Rothstein in Bad Ischl. Ondanks de gevorderde leeftijd van Anderson – hij is van 1945 – wordt er stevig gemusiceerd. Geen van de drie musici laat zich op de achtergrond drukken. Ze boksen gezamenlijk door de stukken. Daarbij zijn de compositorische uitgangspunten minder belangrijk dan de totaalervaring. De zes nummers duren allemaal rond de tien minuten. Het geheel is een belevenis, een cd meer dan waardig.

Hessel Fluitman

Arild Andersen speelt 'Mira':

<https://www.youtube.com/watch?v=Ciso8OeDVJc>

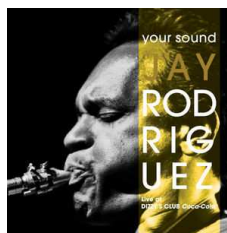
VICTOR GOULD Earthlings (Criss Cross)

Pianist Victor Gould kent u wellicht van het Donald Harrison Quartet of het Wallace Roney Quintet. 'Earthlings' is de tweede Criss Cross-cd waarop hij te horen is en zijn eerste als leider voor dit label. Een signaal dat eigenaar Gerry Teekens vertrouwen in hem heeft. Als speciale gasten nodigde Gould de oudgediende Tim Warfield op sopraansaxofoon uit, Godwin Louis op altsax en Kahlil Kwame voor de percussie. Dezron Douglas is de bassist van dienst en Eric McPherson de drummer. Gould c.s. schotelten de luisteraar onder meer Horace Silvers 'Love vibrations' en Dizzy Gillespies 'Con alma' voor. 'Lover' van Richard Rogers en Lorenz Hart is een eerbewijs aan pianist Bud Powell. Victor Gould legt in zijn interpretatie het accent op de fijne compositie. Hoe vaardig hij is, bewijst hij door op dubbele snelheid te improviseren. Het openingsstuk 'Farewell to dogma' is van wijlen pianist Mulgrew Miller. Die inspireerde Gould in het begin van zijn carrière.

Hessel Fluitman

JAY RODRIGUEZ Your Sound (Whaling City)

Saxofonist Jay Rodriguez stapt al ruim 25 jaar rond in de New Yorkse scene. Hij maakte deel uit van John Zorn's Sax Cobra en speelde bij saxofonist David Murray en percussionist Ray Baretto. Tijdens het Joodse Nieuwjaar op 3 oktober 2016 speelde Rodriguez met een sextet in Dizzy's Club Coca Cola, onderdeel van Jazz At Lincoln Center, New York. Voor de gelegenheid engageerde hij onder anderen tenorist Billy Harper en percussionist Billy Martin (van Medesky, Martin & Woods). Het was, zo valt op 'Your Sound' te horen, een lekker drukke en gezellige avond. Rodriguez mat zich op sax, fluit en basklarinet met de tenor van Billy Harper. Daarvoor zette hij een aantal eigen composities op de setlist, maar ook bijvoorbeeld 'Çongo call' van Prince Las-ha, natuurlijk op dwarsfluit gespeeld en 'Golden earring' van Victor Young. 'Lover' van Rodgers & Hart passeert in een pittig tempo de revue. De beide tenoren scheuren er bovendien flink op los.

Hessel Fluitman

JAZZ IN BEELD

Avishai Cohen (foto: Joke Schot)
14 februari 2018, LantarenVenster, Rotterdam.

THE TRIO OF LIBERTY

Bezetting:

Joris Teepe (contrabas),
Don Braden (saxofoon),
Gene Jackson (slagwerk).

Datum en plaats:

11 maart 2018, De Machinist, Rotterdam.

Zondag 11 maart hult een prille lentezon de stad in een zachte gloed. Het voorjaar lonkt. In de industriële entourage van café-restaurant De Machinist, heerst een gemoedelijke sfeer. Gesmoord rumoer van gezelligheid mengt zich met gefocust luistergenot. The Trio of Liberty schikt zich onopvallend naar deze ongedwongen setting en voegt zich naar de schoonheid van het moment. Het publiek ademt enthousiasme.

Tijdens concerten van The Trio of Liberty wordt 'at random' gespeeld. De repertoirekeuze wordt bepaald door de tune die op dat moment opborrelt in het brein van een van de groepsleden. Er is een vrij parcours zonder afspraken. Die spontaniteit houdt de muziek scherp en fris, en pakt altijd goed uit, vertelde Joris Teepe na afloop van het concert. Hij speelt al meer dan 25 jaar samen met Don Braden. Ze kennen elkaar door en door en kunnen snel op elkaar reageren. "Wij zijn professioneel opgeleid, spelen in alle toonsoorten en kennen drieduizend standards uit ons hoofd. Dat hoort er bij." Daarnaast 'dwingt' jazz tot improvisatie. Vanuit die routines kunnen jazzmusici moeiteloos schakelen en zich voegen naar het moment.

The Trio of Liberty is een hecht ensemble met gerijpte routines. De groepsleden vinden elkaar in artistieke en esthetische verfijning. Perfectie is hier het middel dat het doel heiligt. In een mix van mainstream, progressieve bop en free style, bewegen samenspel en opbouw van teder naar halsbrekend, van poëtisch of vileine swing naar messcherpe grooves.

De gedroomde afsluiting van het concert school in een wonderschone versie van 'Nature boy'. Ze speelden het stuk nooit eerder met elkaar. Don Braden speelt het alsof het ter plekke aan zijn brein ontspruit. Hij glimlacht bescheiden als ik hem complimenteer met zijn interpretatie, die hij voorziet van een gelaagde opbouw en onvermijdbaar swingende climaxen. Vriendschappelijk en nu wat minder bescheiden wijst hij op zijn album 'Luminosity', dat hij in 2015 als leider uitbracht met zijn Organix Quartet. Ik krijg het mee naar huis. 's Avonds nagenieten. Deze vroege lentedag kan niet meer stuk. **Roland Huguenin**

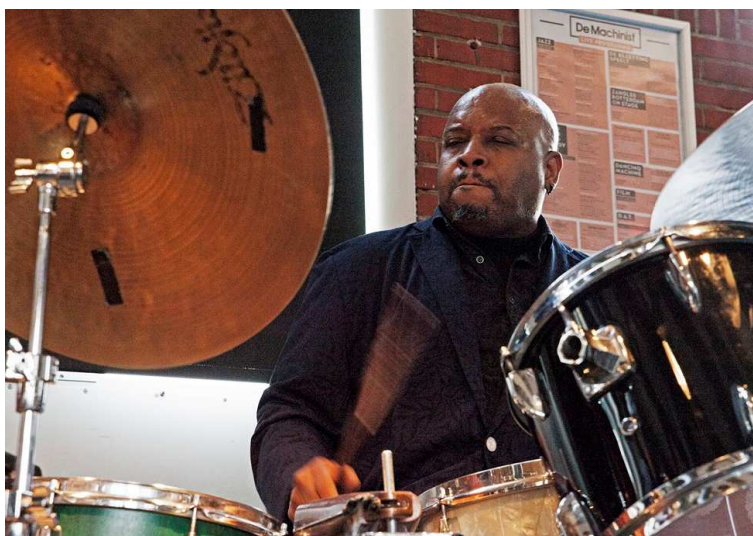
JAZZ OP DE PLANKEN

The Trio of Liberty. (Foto: Joke Schot)

Vlnr: Don Braden en Joris Teepe. (Foto: Joke Schot)

Drummer Gene Jackson. (Foto: Joke Schot)

The Trio of Liberty in DJS Dordrecht:

<https://www.youtube.com/watch?v=VCqg-Goc61Q>

REMBRANDT FRERICHS TRIO & LIZA FERSCHTMAN

Bezetting:

Rembrandt Frerichs (fortepiano, harmonium)
Tony Overwater (violone),
Vinsent Planjer (drums, percussie),
+ Liza Ferschtman (viool).

Datum en plaats:

9 maart 2018,
De Doelen,
Rotterdam.

Het trio van pianist Rembrandt Frerichs speelt vaak met Oosterse muzikanten. De basis is steeds jazz. Dit concert was in de kleine zaal van De Doelen en werd niet door een jazzorganisatie geprogrammeerd. Zou er 'klassiek' publiek op af komen? Daar leek het aanvankelijk wel op. Het instrumentarium was klassiek en ook violiste Liza Ferschtman stond op het programma. Dat alles zorgde voor een in alle opzichten gemengde avond: jazz én Bach, een oosters gestemde pianoforte én muziek van Herbie Hancock.

De titel van het concert was: The Contemporary Fortepiano. Dat instrument was gekozen zodat ook minder luid spelende Arabische muzikanten onder normale omstandigheden mee kunnen spelen met het trio. Ook de bas van Tony Overwater en de drumkit van Vinsent Planjer moesten eraan geloven. Het resultaat waren een violone en een zelfgebouwd drumstel zonder hihat, maar met dunne sticks en viltstokken. Dat alles, met de viool van Liza Ferschtman, paste perfect in de royale akoestiek van de zaal.

De muziek was van de cd die op die avond gepresenteerd werd, 'The Contemporary Fortepiano'. Daarop is overigens alleen het trio te horen. 'Esher' is van Overwater en naast de lage tonen was goed te horen hoe hij de snaren aanraakte. Frerichs speelde fortepiano en harmonium tegelijk, lieflijk, met op de achtergrond echoënde percussie. 'A long story short' is een compositie van Rembrandt Frerichs. De twee strijkers speelden unisono en gevoelig, zwevend boven de minimal basis die Frerichs legde. Hij gaf de melodie volledig, en terecht, uit handen. Het ging steeds intenser zodat Overwater, gelet op zijn gezichtsuitdrukking, zijn uiterste best moest doen om te volgen. En dan was er een kostelijk duel van viool en percussie. Dat is nog nooit vertoond in de stemmige Doelen.

Peter J. Korten

Rembrandt Frerichs in De Doelen. (Foto: Joke Schot)

Vlnr: Planjer, Frerichs, Overwater. (Persfoto)

Rembrandt Frerichs en Liza Ferschtman op het Doelen-podium. (Foto: Joke Schot)

VLOEIMANS/AZMEH/VAN VLIET

Bezetting:

Eric Vloeimans (trompet),
Kinan Azmeh (klarinet),
Jeroen van Vliet (piano).

Datum en plaats:

4 maart 2018,
Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

Eric Vloeimans is een begenadigd trompettist die van het ene avontuur in het andere rolt, als er maar mensen met gevoel met hem meespelen. Bij Hothouse Redbad speelde hij samen met de Syrische klarinettist Kinan Azmeh. Hij en Eric Vloeimans zijn elkaars gelijke als het op warm spel aankomt. De composities die op het programma stonden werden bijna allemaal langzaam gespeeld. Dat deden de beide blazers met aandacht voor elkaar. Elk van hen nam ruim de tijd om zijn improvisatie uit te werken. Ze omspeelden het thema, volgden elkaar op de voet en draaiden om elkaar heen. Van Vliet, die zich bij hen als een vis in het water voelde, legde steeds met een eenvoudig motiefje de basis en fungeerde als veilige thuishaven. Maar de heren sprongen soms ook uit de band. In 'Balkan spirits', een Balkan-achtig stuk, zat veel vaart en schetterde de trompet. De Syrische klarinettist gaf in deze Nederlandse compositie een stukje virtuoos Balkan-klarinet spel ten beste. Regelmatig kon je de trompet en de klarinet niet uit elkaar houden; hun klank had dan dezelfde kleur. En de drie hadden ook een lekkere blues in huis, zo bleek in 'To Louis'. Opgedragen aan trompettist Louis Armstrong.

Als speciale toegift werd een stuk van de klarinettist gespeeld: 'Airports'. Een stuk met een verhaal. Azmeh woont al achttien jaar in New York, maar is geen Amerikaans staatsburger. Telkens als hij tegenwoordig bij binnenkomst op John F. Kennedy Airport zijn Syrische paspoort laat zien, wordt hij naar een zaal geleid waar hij zo'n uur of vijf in stilte moet wachten voor hij ondervraagd wordt over zijn plannen in de VS. 'Airport' is een stil protest tegen deze vernederende behandeling. Het publiek committeerde zich door eerst zacht en even later massaal steeds luider mee te zingen met het stuk, dat een eigentijds equivalent is van Woody Guthrie's 'This Land is your land' uit 1940.

Hessel Fluitman

Eric Vloeimans. (Foto: Willem de Rhoter)

Vlnr: Van Vliet, Vloeimans en Azmeh. (Foto: Willem de Rhoter)

Kinan Azmeh. (Foto: Willem de Rhoter)

REIN DE GRAAFF TRIO

Bezetting:

Rob van Bavel (piano),
Alan Skidmore (tenorsaxofoon),
Tineke Postma (sopraan-, altsaxofoon),
Marius Beets (bas),
Eric Ineke (drums).

Datum en plaats:

2 maart 2018,
Paradox, Tilburg.

Vlnr: Van Bavel, Postma, Skidmore, Beets en Ineke.
(Foto: Tom Beetz)

Zo'n beetje zijn halve leven haalt pianist Rein de Graaff beroemde muzikanten naar Nederland, meestal Amerikaanse saxofonisten die met het soepele en ontspannen trio van De Graaff vaak tot bijzondere prestaties komen. Die beroemde saxofonisten, Dexter Gordon, Johnny Griffin, J.R. Monterose, Teddy Edwards, Arnett Cobb, Al Cohn om slechts een paar te noemen, leven niet meer maar desondanks lukt het De Graaff toch nog steeds om interessante musici naar ons land te halen. Dit keer de Britse semi-legende Alan Skidmore.

Rein de Graaff mocht van de dokter niet spelen in Tilburg; Rob van Bavel verving hem.

De naam van Skidmore, inmiddels 75 jaar, schittert dankzij zijn werk bij John Mayall's Bluesbreakers, saxofonist Ronnie Scott, pianist Keith Tippett, Soft Machine, saxofonist Elton Dean en zangeres Kate Bush. Heel vaak is deze saxofonist hier niet te horen, al haalde De Graaff hem eerder naar ons land. Dit keer samen met de toch wel verrassende keuze van saxofoniste Tineke Postma, die we niet meteen plaatsen in de muziek van De Graaff, die niet voor niets de bijnaam 'Professor Bop' heeft. Hoe dan ook, het leek een interessante confrontatie te worden tussen de traditie en de vernieuwing, waartoe ook de door John ...[vervolg in de rechterkolom](#)

Vlnr: Ineke, Postma en Skidmore. (Foto: Tom Beetz)

Coltrane beïnvloede Skidmore behoort. Op de avond bleek echter dat De Graaff herstellende was van een zware operatie en op doktersadvies niet mocht spelen.

Zijn invaller Rob Van Bavel was op zich de best denkbare keus. Van Bavel is eigentijdser dan De Graaff en de confrontatie, die goed maar ook slecht had kunnen uitpakken, ontstond nu niet. Van Bavel is natuurlijk de pianist met wie zowel Postma als Skidmore uitstekend uit de voeten kunnen en die beide blazers tot puike prestaties wist op te stuwen. Niet in het minst ook door Marius Beets en Eric Ineke met wie Van Bavel in dit genre waarschijnlijk het beste Nederlandse trio van dit moment vormt. Het werd dus geen avond met spannende 'misverstanden' maar meer een concert met een jamsessie-achtig karakter waarin uitsluitend standards van grote jazzmusici (Coltrane, Monk, Strayhorn, Davis) en krakers uit het Great American Songbook de revue passeerden. Zo speelde Postma muziek die we nooit van haar horen (en dat heel mooi deed) en hoorden we hoe Skidmore de zaal met zijn volle geluid vulde, af en toe het gas erop zette of tranentrekkend mooi ballads speelde. De avond had dan misschien niet de spanning van de 'sound of surprise', het gaf wel dat ouderwetse 'foot-tapping' gevoel dat tegenwoordig zó zeldzaam is geworden dat het weldadig aanvoelde.

Tom Beetz

Roos Plaatsman (artiestennaam Rose Ellis) is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan. Eind 2016 verscheen haar cd 'Like Songs Like Moons'. Deze is verkrijgbaar via iTunes, Amazon, CD Baby en ook <http://www.roseellismusic.com>.

NEW YORK CALLING

HIGH'S EN LOW'S

Ik zit in een koffiebar in 'midtown' thee te drinken, ben op weg naar een gig maar ik ben een half uur te vroeg. Het weer schommelt hier tussen -2 graden en natte sneeuw en 20 graden en zon. Vandaag is het 5 graden, bewolkt en grauw. Ik kijk uit het raam en aan de overkant van de straat zit een man onbeweeglijk in een rolstoel. Hij draagt een capuchon en zit voorovergebogen. Zijn beide benen zijn tot zijn knieën geamputeerd en in de pijpen van zijn joggingbroek heeft hij een knoop gelegd. De batterij van mijn telefoon is op en dus heb ik niets anders te doen dan te kijken naar de honderden mensen die hem voorbijlopen zonder op of om te kijken. Ik weet dat ik hetzelfde zou hebben gedaan en dat de man mij niet eens was opgevallen als ik hier niet had gezeten. Ik hoop vurig dat er iemand is die stopt en hem vraagt of alles ok is want daardoor zou ik mijzelf een stuk beter voelen over het feit dat ik hier binnen naar hem zit te kijken en niets doe. Maar natuurlijk komt er niemand en het is tijd om op te staan en naar mijn gig te gaan. Ik reken de thee af en loop toch maar even naar de overkant van de straat. Hij zit te slapen en ik bedenk dat ik niet zou weten wat ik voor hem zou kunnen doen. Een beetje verslagen en hopeloos loop ik door naar de gig en zie er tegenop om de fancy club binnen te stappen met al die rijke mensen en hun cocktails.

Mensen denken dat je immuun wordt voor dit soort dingen als je in een stad als New York woont, maar dat ervaar ik niet zo. Elke dag zie ik mensen op straat liggen of in de 'subway' bedelen en het doet me nog net zoveel als zeven jaar geleden. Gewoon je huis uit stappen en de 'subway' nemen voelt soms al als een hele opgave en op sommige dagen hou je weinig energie over voor andere dingen.

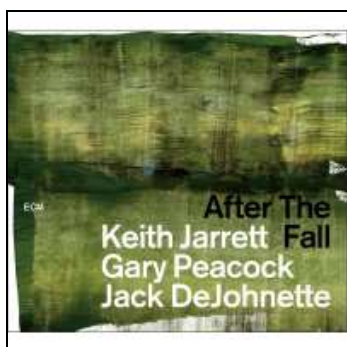
Maar in deze stad ervaar je de meest extreme 'high's' en 'low's' die je op een dag kunt voelen en een half uur later was alle misère weer uit mijn gedachten verdwenen en stond ik op het podium te zingen en te genieten van de geweldige medemuzikanten en de swingende muziek. Na de gig was mijn gemoedstoestand 180 graden gedraaid en had ik zin om 'downtown' te gaan naar de jazzclub Mezzrow, waar pianist Glenn Zaleski een soloconcert gaf. Na afloop zaten we met een grote groep muzikanten te drinken en kletsen aan de bar en speelden jazzstandards tot laat in de nacht.

De volgende dag was mijn extreme 'high' van de avond ervoor weer ingestort in een flinke 'low' die zich uitte in een heftige kater. Hopelijk brengt het bord Japanse noedelsoep dat hier nu voor mij staat weer de nodige 'high' in mij naar boven.

Beluister Roos Plaatsman/Rose Ellis hier:
<https://www.youtube.com/watch?v=duKba6sd1G0>

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 11 maart 2018-03-14

- 1 Keith Jarrett**
After The Fall (ECM)
- 2 Gogo Penguin**
A Humdrum Star (Blue Note)
- 3 Walter Smith III**
Twio (Whirlwind Records)
- 4 Kjetil Mulelid**
Not Nearly Enough To Buy A House
(Rune Grammofon)
- 5 Matthew Halsall**
On The Go (Gondwana)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Mathias Eick**
Ravensburg (ECM)
Bekend recept, maar daarom niet minder mooi. Trompettist Eick zet de lijn voort die hij op ECM heeft ingezet. Mooie gastrol voor violist Hakon Aase.
- 2 Brad Mehldau**
After Bach (Nonesuch)
Je moet het maar durven! Een stuk van Bach afwisselen met een eigen improvisatie hierop. Als iemand niet de controverse schuwt is het pianist Brad Mehldau wel. Zeker niet voor iedereen, maar eigenzinnig en fraai is het wel.
- 3 Victor Wooten**
Trypnotyx (VIX Records)
Met vaste fusion-partners in crime' drummer Dennis Chambers en saxofonist Bob Franceschini levert bassist Victor Wooten weer een 'top notch'-fusionkraker af. Doorspekt met 'moderne' soundscapes ('kreten' zo u wilt) maar toch weer lekker groovend zoals alleen Chambers dat kan.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

Jazzcenter zit ook op Facebook
www.facebook.com/jazzcenterdenhaag

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 6 maart 2018

Bassist Arild Andersen. (Persfoto)

- [Madli-Liis Parts, Muusika \(Estonia\):](#)
Peeter Malkov
On The Other Side Of The Flute (Malkofon OÜ, 2017)
- [Paweł Brodowski, Jazz Forum \(Poland\):](#)
Piotr Wyleżół
Human Things – Polish Jazz vol. 79 (Polskie Nagrania)
- [Mike Flynn, Jazzwise \(U.K.\):](#)
Arild Andersen
In-House Science (ECM)
- [Anna Filipieva, Jazz.Ru \(Russia\):](#)
Anna Buturlina
Be Careful <Music> (Melodiya)
- [Christine Stephan, Jazzthetik \(Germany\):](#)
Shake Stew
Rise And Rise Again (Traumton / Indigo)
- [Henning Bolte, Jazzism \(Netherlands\):](#)
Igor Lumpert & Innertextures
Eleven (Clean Feed)
- [Jan Granlie, Salt Peanuts \(Norway/Denmark\):](#)
Jimmy Giuffre 3
Bremen & Stuttgart 1961 (Emanem)
- [Patrik Sandberg, Orkester Journalen \(Sweden\):](#)
Johan Lindström Septett
Music For Empty Halls (Moserobie)
- [Cim Meyer, Jazz Special \(Denmark\):](#)
Synesthetic Octet
In The Meanwhile Shoot Me A Movie (Jazzwerkstatt Records)
- [Lars Mossefinn, Dag & Tid \(Norway\):](#)
Norma Winstone
Descansado Songs For Films (ECM)
- [Axel Stinshoff, Jazz thing \(Germany\):](#)
Pablo Held
Glow II (Pirouet)
- [Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italy\):](#)
Matteo Bortone
ClarOscuro (Cam Jazz)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network, een samenwerkingsverband van jazzfestivals, -clubs en -promoters.

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

DE GOUWE OUWE VAN...

Jazzflits-lezer Arend Hart

JOHN COLTRANE Olé Coltrane (Atlantic)

Bezetting:

John Coltrane (sopraan- en tenorsax), Eric Dolphy (fluit en altsax), Freddie Hubbard (trompet), McCoy Tyner (piano), Reggie Workman, Art Davis (bas), Elvin Jones (drums).

In de jaren zestig vergeleek jazzcriticus Michiel de Ruyter naar aanleiding van een nachtconcert in het Amsterdamse Concertgebouw de saxofonisten John Coltrane en Eric Dolphy met Afrikaanse tovenaars. Best een aardige vergelijking, vooral als je het stuk 'Olé' hoort van de plaat 'Olé Coltrane', dat op 25 mei 1961 werd opgenomen. Een groot deel van de magische uitwerking van dat nummer is echter ook te danken aan het overtuigende spel van de ritmesectie, waarin een belangrijke rol is weggelegd voor de bassisten Reggie Workman en Art Davis. Reggie Workman in het lage register, Art Davis plukt gave hoge noten en verricht uitstekend werk met de strijkstok. Samen met drummer Elvin Jones en pianist McCoy Tyner zorgen de twee voor een vliegend klanktapijt waarop het dankbaar soleren is voor de blazers: Coltrane op sopraansax, Dolphy op fluit en de piepjonge Freddie Hubbard op trompet. Er staan nog drie stukken op de plaat. 'Dahomey dance' klinkt traditioneler met Coltrane op tenorsax en Dolphy op altsax. 'Aisha' is een prachtige ballad van McCoy Tyner, opgedragen aan zijn eerste vrouw, met Coltrane op tenorsax en Dolphy op altsax en alleen Workman op bas. 'Original untitled ballad' van Billy Fraser laat Dolphy weer op fluit horen en Coltrane op zowel sopraan- als tenorsax. Art Davis speelt bas. 'Olé Coltrane' zou de laatste plaat van Coltrane voor het label Atlantic zijn. Daarna is hij uitsluitend op Impulse! te horen.

Beluister het album hier:

<http://bit.ly/2FFTat2>

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een lezer van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar collectie.

JAZZ OP PAPIER

Jazzbulletin 106 uit

Jazzbulletin 106, het blad van het Nederlands Jazz Archief, is uit. Met op de voorkant saxofonist Paul van Kemenade, die in een uitgebreid interview met Coen de Jonge vertelt dat hij drie jubilea te vieren heeft. Ook saxofoniste Kika Sprangers wordt aan de tand gevoeld. Verder een artikel van Jarmo Hoogendijk over zijn jaren bij The Skymasters en deel twee van de serie over het 'kleurrijke' leven van drummer Cees See. Remco Takken & Jelis Stam leggen uit waarom de eerste free jazz uit Nijmegen kwam. En Rob de Nijs getuigt van zijn liefde voor jazz. Ook de vaste onderdelen ontbreken niet: Nieuws, Postuum, De Estafettecolumn en de cd's.

Info: <https://www.jazzarchieff.nl/word-vriend/>

Jazzmozaïek #3 is uit.

Sinds de restyling van Jazzmozaïek vorig jaar, heeft het Vlaamse blad tot nu toe elk nieuw nummer een andere naam. De eerste keer prijkte Jazzmo' als titel op de cover, de tweede keer Cross-Over en het juist uitgekomen nummer is Classics gedoopt. Op de omslag staat Norbert Detaeye. De zanger-pianist komt binnenin uitgebreid aan het woord over onder meer zijn verblijf in New Orleans. Verder trekken verzamelaars Frederik Goossens en Dick d'Alaises hun platenkast open. Aandacht is er ook voor Rebirth :: Collective en drummer Al Jones (een vergeten icoon). Marc Van Den Hoof probeert 'Giant Steps' te begrijpen en een aantal voorjaarsfestivals wordt belicht.

Info: <http://jazzmozaiek.be/>

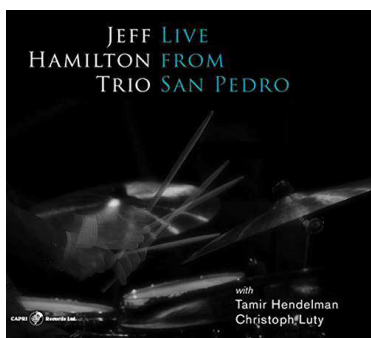
JAZZHELDEN.NL

Wilt u meer weten over de geschiedenis van de Nederlandse jazz? Dan is de website **Jazzhelden.nl** een niet te missen bron van informatie. Het verhaal wordt grotendeels verteld door middel van gefilmde jazzportretten. Op het moment zijn zo'n honderd portretten gemaakt, maar het aantal groeit gestaag.

Jazzhelden.nl is een initiatief van het Nederlands Jazz Archief <http://www.jazzhelden.nl>

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 12 maart 2018

1 Jeff Hamilton Trio

Live From San Pedro (Capri)

2 Steve Hobbs

Tribute To Bobby (Challenge)

3 Dr. Lonnie Smith

All In My Mind (Blue Note)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo

Reizevoort, Jorre Reyniers. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

Adres(post): Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

Concertaankondigingen vindt u op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

Concertaankondigingen vindt u op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

OVERLEDEN

Errol Buddle, 22 februari 2018 (89)

Australische tenorsaxofonist, maar ook vaardig met alle houtblaasinstrumenten. Speelde in symfonieorkesten, maar ook in de Warren Daly-Ed Wilson Band en die van John Sangster. Werd in Amerika bekend door het Australian Jazz Quartet van vibrafonist Jack Brokensha (1954-1959).

Heiner Stadler, 18 februari 2018 (75)

In 1942 geboren in Polen - toentertijd Duitsland - studeerde in Hamburg en verdeelde zijn activiteiten als componist-arrangeur tussen Duitsland en New York. Legde zich vooral toe op zogeheten kamerjazz voor middelgrote ensembles. Werd producent van diverse platenlabels met muziek van allerlei aard, van blues tot John Cage.

Dr. Robert Sunenblick, 17 februari 2018 (75)

Naast een artspraktijk richtte hij in Montreal eind jaren zeventig Uptown op, een liefhebberslabel met nog niet eerder uitgebrachte jazzmuziek van bijzonder belang (Monterose, Dameronia, Marmarosa).

(jjm)

VARIA

Nieuw live-album DASH! gratis te downloaden

Het nieuwe album 'Boogie' van het trio DASH! is tegen een vrijwillige bijdrage (maar gratis kan ook) te downloaden. Het album werd live opgenomen in het Bimhuis, Amsterdam. Leider-tenorist Maarten Ornstein: "In de muziek worden ouderwetse muzikale vormen gecombineerd met een nieuw soort minimalisme. De muziek is een voortzetting van de lijn die ik al een tijdje geleden inzette met de band; minder noten, meer ruimte, meer interactie, en vooral meer 'zen'. Ook de sound is nieuw vanwege het gebruik van Eric Hoeke's nieuwe cocktaildrums, die voor veel lucht en ruimte zorgen." Alex Oele speelt bas in DASH!

Download 'Boogie' hier: <http://bit.ly/2ttWzK3>

Inschrijving Jong Jazztalent Gent geopend

Dit jaar vindt begin juli voor de 18de keer de wedstrijd Jong Jazztalent Gent plaats. Nog tot 28 april is inschrijving mogelijk. De inschrijving staat open voor bestaande groepen, waarvan de leden niet ouder dan dertig jaar zijn. 'Alles kan, zolang de basis maar jazz is'. Uit alle inzendingen kiest de jury, bestaande uit professionals uit de sector, de groep die zichzelf het Jong Jazztalent van België mag noemen. De winnaar van de wedstrijd mag op het hoofdpodium van Gent Jazz Festival 2019 en krijgt een bedrag van 10.000 euro. Jong Jazztalent Gent is onderdeel van het festival Gent Jazz 2018. Eerdere winnaars waren onder meer Steiger, De Beren Gieren, HOERA. en saxofonist Robin Verheyen.

Info: <http://bit.ly/2GjrECo>

I Compani à Paris maakt korte tournee

Jazz- en filmmuziekensemble I Compani maakt een korte tournee met het nieuwe programma I Compani à Paris. I Compani à Paris is een foto-filmconcert gewijd aan Parijs. Met jazz, filmmuziek en circusmuziek begeleidt het ensemble I Compani fotografie van vroeger tot nu, geprojecteerd op het witte doek. Werk van bekende fotografen uit binnen- en buitenland komt voorbij, bijvoorbeeld van de Nijmeegse fotograaf Flip Franssen. Op 22 maart wordt opgetreden in DeMess in Naarden; 24 maart in het Bimhuis te Amsterdam en 31 maart in LUX, Nijmegen. In Amsterdam en Nijmegen neemt de formatie REEDS & DEEDS het programma na de pauze voor zijn rekening.